

POBROIĆ (12) *vb pf*

Oba o jasne.

fut 3 sg pobroi (1). ◇ [3 pl pobroją.] ◇ praet 2 sg m -eś pobroił (1). f -ś pobroiła (1). ◇ 3 sg m pobroił (6). ◇ 1 pl m pers -chmy pobroili (1) RejJóz, -smy pobroili (1) WysKaz. ◇ 3 pl m pers pobroili (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Uczynić wiele złego lub być tego przyczyną; operari Vulg; facere PolAnt [co (pl a. sg w funkcji pl)] (12) : Ale mi sie y mowić iakos o tym nie chce Kiedy na to wspomionę czochmy pobroili RejJóz N3; RejKup f6; Przełtán/ przełtán/ a coś przed się wziął/ tym pilniéi vwałz/ dołicieś iufz złego pobroił MurzHist N3; BielKom G3; RejWiz 156v; y wśpráwiedliwiłás fiostry twoie tymi wśfyftkiemi obrzydnościami fwmie/ ktores pobroiłá. Leop Ez 16/51; gdy też y Lizymách pobroił wiele świętokradztwá BibRadz 2.Mach 4/39; BudBib 2.Par 33/6; Lecz tego [tj. miłosierdzia] ták zgołá nie dołtápi/ ieśli pierwey/ álbo ná tym/ álbo ná onym świećie/ tego co pobroił nie popłáci WysKaz 23, 24; KlonWor 70; [RadzPodróż 13; WujPosŚw 1584 141].

pobroić przeciw komu (1): áby [cierpienia nasze] były dołtáteczne dołyc wćzynić zá wyłtępki náłze ktořełmy przeciw Pánu Bogu náłzemu pobroili? WysKaz 25.

Formacje współrdzenne cf BROIĆ.

MF, SBu